

58.
K a r i H i s t o r i a l l i s t a

W i r t t ä ,

Ensimmäinen:

De Linna oli Idäisell' Maall' 2c.

Weisatan kuin:

Det ligger ett Slott i Österrik 2c.

Toinen:

Rijtett' ole minun HERRAN 2c!

Weisatan kuin:

Lofwad ware Allsmåktige GUD 2c.

TURUN. 1830.

Prändätty J. C. Srenckellin ja Pojan tykönä;

2x' Linna oli Idäissell' Maall Se oli niin kau-
nist ylösrakett' Hopial', kullall' kallill' kullall' Ja
kallill' Kiruill' ylösmuuratt.

2. Siell' sisäll' oli 2x' nuori Försti Fangitt'
juur hengen jälken, Wiiskymmend' sylbämaan al-
la, juur maan alla, Matoin ja karmetten kessell.

3. Hänen Isäns Rosenborist, Sen Tornin ty-
gö tuli. Ah! minun Poikan! rakas Poikan! Voi!
minun Poikan, Ruins olet fangittu kowin.

4. Ah! minun Isän, rakas Isän, Fangeudes
olen kowas, Wiiskymmend' sylbä maan alla, juur
maan alla, Waiwas ja ahdistures.

5. Isä meni Kunningan etten, Ja langeis
polwillens maahan: Armollinen minun Heer' kuule
kerran Mij' Poikan on fangittu kowin.

6. Sanon sinull, sanon totta: Mun Lyttärän
Händä tahto; Waan ei se oll' niin: Sill' Hän
on kiin Tornis pimiäs siin, Jost pitä Hänen
mistaman hengens.

7. Armollinen minun Herran! lasse se fangt
irraall, Wiiskymmend' tuhat' kulda penningit, kul-
da penningit: Annan weren pisaran edest.

8. Ei autta kulda penningit, Kuoleman Hänen
kummingin pitä, Hänen kaulasans on kulda kää-
dyt, Sentähden Hänen kuoleman pitä.

9. Jos kaulas on kulda käädyt, Ei Hän niit
warastanut; Waan yr' kaunis näihsykäinen on an-
danut, Kihlan ja rakkauden merkij.

10. Kuin näihsy sen kuulli ja ymmärsi, Ett Jaa-
gi mestattaman piti: Lähett' silkis, liehuwaisen,
juur punaisen: Hänen Hengens lähtemisen merkij.

11. Breiwin firioitt' tällä tawall: Ennen kuins
Henges annat, Kaş' ensist ymbäri mailman, juur
awarald, Kaş' ylös myös linnan päälle.

12. Kuin sinä nukut, Niin minä hukun; Teh-
käm tai liitto yhteen. Linnan sytytän, walkian wi-
ritän, näin eritkäm yhdes mailmasta.

13. Sielun Isä Jumal korjatkon Taiwan Wal-
dakundaan, Koston andakon Käteen kandakon,
Jumala ylhäld', Sill kuin ei meit yhteen suonut.

14. Sitt otettiin Jangi ulos tornist, Annettiin
Hänell Sakramenti: Hän huusi Christuren tygö,
ylös Taiwaseen: Nyt pitä minun kuolleman.

15. Sitt hän wiettiin kedon päälle, Hänen piti
astuman trapuill, Silloin hän mestarill saneli, ja
aneli; Ann' wäähä wiel elä saada.

16. Mestari sanoi: ei nyt enä; Sinä tahdot
minua nyt pettä; Anna tänne Sinun silkis ja
Kartekis, Joll filmäs sidon kiini.

17. Älä sido wiel filmiäni, Ann' mailmaa ferta
kohon; En ikänens enä, Minä tain erän peräst,
Kaunill filmillän mailmaa kaşell.

18. Hänen Isäns selsoi kedon pääll, Ja itki
katerast fyllä: Katas Poikan! Ah! minun Poi-

Kan! woi! minun Poikan! Sun kuolemas tahdon
kosta.

19. Ah! minun Isän! rakas Isän! Mä tätä
kuolemata kosta, Wiatoin kuolla, wahingor ja
murhar', Jumala is' Wereni kosta.

20. Embä sure nuorta ikän, Eng mailman
kauneutta, Waan minä suren mun Näisylkäistän
ihanaistan, Kuing katkerast suree perään.

21. Lai nuori Försti hajotti silkins, liehumaan
tuulen wäkeen; Se oli merkki Neisyl' juur wii-
meiseld'; Sytytt' linnan, josa ylöspaloi.

22. Tällä muoto yhdell hetkäll kaxi Nuorukaista
hukkui; Neisyl paloi, Försti hirtettiin, ja ripustet-
tin, Neigen rakkauden tähdän.

23. Kosta kolmas päivä kului, Tuli Engeli
Laiwaast alas: Ja käski Nuumin maahan otta
juur kohta, Laikk Raupungin kadotettan.

24. Sitte tuli kosto suuri, makettin kuolema
tämä: ja kedon pääll maahan lyötiin ja tapettin
Ihmistä kuusi sataa.

25. Oppikat tästä jokainen Ettei kahta hyvä
mielist' Yhdestä hajot' alas wajor' ja pois eroit',
Heidän tahtoans wastan.

26. Se ihminen wimmattu, Joka näin pahast'
tekee; Jumalast ulos slyätty ja hyljätty, Ellet
hän kadu sitä.

27. Se on kaikill kyll tiettäwä, Kuka tain
Wirren tehnyt: Nri kaunis Neisylkäinen, ihana-
nen, Siin linnas kuin Hän paloi.

Riiitet ole minun HERRAN! Ja hyvästi sunattu Poikas! Tahdon nyt wessaata kerran, ja aina joka paikass.

2. Miehest pyhäst ja Piikaisest Tämä wirsi on tehty, Sankt Yrjänäst' yhdest Riddarist' Jong tunnusmerkki on nähty.

3. Nyt ja ainian kuulkat kaikki, Herrasta Yrjänästä: Kapadocian tygö tuli lohikärme wedestä.

4. Se kaupungi on sangen suuri, Usui myös Kuningas siellä; Lohikärme makais läsnä muuri, Tahdoi kaupungin ylösniellä.

5. Se peto niin paha ja ahne oli, Joka päiwä hän elatust tahdoi, Ihmist, eläind', kuin monda kuoli, Ja perät' pois olla mahdoit.

6. Jos ei hän saanut joka päiwä ja yö, Elatust wahwast juur Niin kawi koht Kaupungin tygö, Hengens puhals ylise muuriin.

7. Kuin hän hengens puhals muurin, Tunsit ne kuin olit sisäll', Jokainen kuoliat kohta tuli, Oli ruumit kaduill' ja teill'.

8. Kuningas sanoi: neuwo toinen Pidettämän täs pitä, Petto wastan ja ihmisi, Et, elon nauetit saissim.

9. Pitäkämme wuoro myöden Yr lapsi joka talost, Päiwäri pedolle syöda; Sitt saamme elä jaloist.

10. Borgarit pidit kohta kästyn, Kuin Kuningald' sanottu oli, Edeskäydä täydyi, ei säästää Yr; joka taloist pois tuli.

11. Kosta jokaiseld' tullut oli Sen julman
färmeen ruar', Niin Kuningan Tyttären wuoro
tull, Ulosmennä pedon teurax.

12. Kuningas tariß puolen Niikiäns Tyttärens
wapauden tähden; Borgarit sanoit: emme tahdo
niin, Syötin meidängin lapsen nähdän.

13. Herra! jollette anna edes, Me sanom to-
tiseft juuri, Sill hätä on meidän käsisäm: Me
lyömme maahan teidän muurin.

14. Kuningas tuli murhellisef', Lapsensa tilan
tähdän, Itki hartast', Käski hänen mennä Sanall
suruisell sangen:

15. Käy nyt edes Meisyy minun, Sun pitä
lohifärmen ruar', Ajattellin Kuningan Pojall sinun,
Ja ei petojen teurax.

16. Meisyy murhes käsi postell' Itki katkerast
küllä Wesi juori filmist alas postil. Ah! kurja yl-
kä oler.

17. Meisyy parhaat waattet päällens puki Ja
itki katkerast küllä, Karişa sylis, kiitti ja luki,
Wuodattain khyneletä,

18. Jääkät hywäst Herra Jaarin! Jääkä hy-
wäst Christityt kaikki, Tähän ast' on must' pidett'
waari, Nyt pitä edeskäymän ratki.

19. Tule nyt kanfan Herra Jesu Christ! Tule
minua auttamaan, Tunnustan syndisef' isen wis-
st, Tule sieluni wapahtamaan.

20. Meisyy lähte suurell surull' Siir' linnast
kaikein nähdän Jott' olit Kaupungin katuill' ja
teill', Hartast itki Meiszen tähdän.

21. Meisyy meni ulos kedon pääll, Ja kaheli
ymbärillens, Tuli Sanft Ursjána ajain sield' Hän
karatti bewoistans.

22. Koska se Herra ajoi edes Kiilsiä sultet joill
hewoistans käänsi, Harnistat kiils kuin Auringon
terä; Ei Neisy tundenut Händä.

23. Seiso hyvä Neisy minun! Mitäs itket
niin waihiast? Mikä liene ett muoton' on karwas?
Minä tahdon sun päästää waiwast.

24. Neisy sano juur waihiast, Herr Urjänätä
wastan: Kynnelii wuodatan juur haikiast, Ja hän-
dä siin' olemast haastoi:

25. Ujatkat pois te nuori Mies! Paikat ystä-
witten puolen; Tiedän todest ett hukun täs' ties',
Niin hywin minä yrin kuolen.

26. Jumalan awull minä tahdon Sinun hädä-
stä autta, Ja tänäpäni sinull awun tuotta, Voi-
man ja konstin kautta.

27. Lohikärme wedest ylöstuli, Riddar ajoi hän-
dä wastan; Pisti Miekän kitaan ett läpiße tuli,
Eip enä Neisyt haastan.

28. Ei lindu lennä niin nopiaasti, Kuin Hän
Miekans ulosweti, Joka Kullast', Hopiast' ja Rau-
dast' oli, Jolla Hän ihmeit teki.

29. O! Boiton Ruhtinas Jesu Christ', Sä
meitä kaikia autta, Pääst' meitä synnin sietehist
Piinas ja kuolemas kautta.

30. Kunnia olkon Isälle! Loppumatoin myös
Pojalle, Pyhäll Hengell sama tulkon, Mlistys
kans' suurell woimall.

LOPPU.

